

— Слушай! — обърна се строго и студено Лира към смълчания и навъсен Кир. — Ти не си другар на Орфея, защото не му мислиш доброто.

— Онова което за един е добро, за други е лошо, — отговори без да трепне Кир.

Лира скочи, пламнала внезапно, и тупна с крак:

— Върви си сега, — процеди тя, — но да знаеш — ако някой ми каже, че си се мярнал около двореца на Орфея, ще заповядам да ти вържат един камък на врата и да те хвърлят в морето.

Кир гледаше под вежди и мълчеше. Той знаеше, че това което му казваше тя, не е нито шега, нито празна приказка. Какво значеше за нея животът на някакво бедно рибарче? И Кир беше доволен, че прехвърли майка си в далечния непознат остров...

Лира хапеше до кръв устната си и не знаеше какво да прави с малкия музикант. Тя не можеше да живее далеч от него. Но към какво беше се привързала толкова — дали към него, или към чудното му свирене, тя не знаеше. Но тя нямаше да го пусне за нищо на света, па ако ще би да го види как угасва като пиле в клетка. Нека умре, но да умре пред нейните очи, да е сигурна, да знае, че е умрял, а не че е в някакви диви планини при някаква груба, проста, презряна пастирка.

Лира започна да се промъква в двореца на Орфея като същински крадец. Тя дебнеше, мълчеше се да го види скришом за да разбере настроението му. И тя викаше неговите прислужници, подкупваше ги щедро и ги разпитваше надълго и нашироко за всичко, което я интересуваше. Кога става от сън, какво прави, как закусва, с какво се забавлява, с кого приказва, среща ли се с някой вън-